

עפ"א 13748/11/14 - מדינת ישראל נגד מרדיי דגני

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 14-11-13748 מדינת ישראל נ' דגני
תיק חיזוני:

בפני כב' השופט אברהם אליקים
מעוררת מדינת ישראל
נגד מרדיי דגני
משב

פסק דין

מבוא

בפני ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום בחיפה (כב' השופט ע' קוטון), (להלן-בית משפט קמא), שניתנה במסגרת תו"ח 8250-10-10, על פיה זיכה בית משפט קמא את המשיב מביצוע העבירות שוייחסו לו בכתב אישום מתוקן, כתוב אישום שככל 3 נאים וחמשה אישומים.

המשיב בכתב האישום, היה נאשם 1 ויחס לו רק האישום הראשון ובו שתי עבירות, עבירה של שימוש בעבודות בניה לא היתר ועבירה של שימוש חרוג בקרקע חקלאית, עבירות לפי סעיפים 204(א), 204(ג) ו-208 לחוק התכנון והבנייה התשכ"ה-1965.

מעובדות כתב האישום המתוון ניתן ללמוד כי המחלוקת כלל שמדובר במקרה, מתמקדת באربع חமמות צמודות, עשוות ברזל וייעות פלסטיין, כל אחת בשטח של כ-100 מ"ר, שהוקמו לטענת המערעת על מקרקעין שהוכרזו כקרקע חקלאית. למשיב מייחסת חבות מכוון היוטו בעל הזכיות במקרקעין, בין כבעלי ובין כמי שמוחזק כבעליים.

אקדים ואבاهיר כי בית משפט קמא, בהכרעת דין מפורט ומונומקט, שניתנה לאחר שמייעת עדויות והגשת מסמכים, הגיע למסקנה כי יש לזכות את המשיב מהעבירות המייחסות לו. קביעתו של בית המשפט קמא אינה מtabסתת למעשה על מהימנות עדים אלא בעיקר על מסמכים וכן לכ准确性 אין מנעה להתערב בפסק הדין.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, ואיפשרתי השלמת טיעון בכתב לאחר מכן, בקשר לנושא מסוים שאפרטו בהמשך, שוכנעתי כי אין להתערב בפסק הדין ואני דוחה את הערעור.

גידול צאן בחלוקת

אם נדקדק בפרטיו האישום הראשוני המתייחס כאמור ל-3 נאשמים שונים, ניתן לראות כי ככל שמדובר בהוראת החקוק השנייה- שימוש חורג בקרקע כללאי, אין בעובדות כתוב האישום המתוקן התייחסות ספציפית למשיב, להבדיל למשל מנאשם 3 לגביו נתען בסעיף 1.6 לעובדות, כי הוא עושה שימוש בחומרות לצרכי גידול צאן.

המשיב בתגובהו לכתב האישום טוען בין היתר כי "הכבדים הם לא שלו אלא של נאשם 3" וכי הוא "לא עשה שימוש במרקען האלה".

בפתח הדיון בערעור בקשתי התייחסות לשאלת זו מטעם ב"כ המערערת וบทשובתה הפנמה לסעיף 1.9 לעובדות כתוב האישום המתוקן, סעיף כללי שלא מתייחס לנאשם ספציפי, למבנה ספציפי (בכתב האישום מוזכרים 7 מבנים שונים) ולשימוש ספציפי.

הgam שבית משפט קמא זיכה את המשיב מנימוקים אחרים, מטיעוני המערערת בפני בית משפט קמא ובפניו עולה כי המערערת מבקשת ליחס בצורה זו או אחרת את השימוש בחומרות לצרכי גידול צאן גם למשיב. משבראה שלא להעלות טענה זו בכתב האישום המתוקן, המסקנה ההכרחית המתבקשת היא זיכוי של המשיב מביצוע עבירה זו.

اذזכיר כי לכל נאשם זכות להליך הוגן כחלק מזכות חוקתית, אפנה לרע"פ 837/12 מדינת ישראל נגד גוסקוב (20.11.12). לאור המסגרת העובדתית שנקבעה על ידי המערערת (המאמינה בפני בית משפט קמא) בכתב האישום המתוקן, אין סבור כי יש מקום להרשיע את המשיב בעבירה של גידול צאן על קרקע כללאי.

[מקובלת עלי] עדמת המערערת, כי ככל שמדובר בטענה של הגנת זוטי דברים בשאלת גידול הצאן, היה על בית משפט קמא לאפשר לצדדים להביא ראיות בנושא, בטרם קבע קביעה קביעות -ביזמתו, ولو היה צורך להכריע בשאלת זו, הייתה שוקל להשיב הנושא לדין חדש בפני בית משפט קמא].

קיומו או אי קיומו של היתר בניה- לחומרות

בית משפט קמא קבע כי חלה על המשיב האחריות למניעת ביצוע העבירות במרקען מכוח סעיף 208 לחוק התקנון והבניה בתור מי שמוחזק כבעליים, ואני מקבל קביעה זו כנכ做过ת המוצא להמשך.

אין מחלוקת כי בתיק הבניין שנמצא במשרדי המערערת, לא נמצא היתר בניה וגם המשיב לא הציג מסמך המהווה היתר בניה כאמור, לעומת זאת הוציאו מטעם המשיב מסמכים רבים, אותם סקרו בית משפט קמא בהכרעת דין וקבע כי "צלה דרכו של הנאשם לעורר ספק סביר שמא החומרות שבמחלוקת נבנו בהיתר".

חשוב להבהיר כי נסיבותו של תיק זה מיוחדות, לא מדובר במקרה בו מעלה הנאשם סתמית כי למבנה קי"ם היה בעבר היתר, מבל' שהוא נוקב בפרטים, מתי הוצא היתר, על ידי מי והיכן המסמך.

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - או. verdicts.co.il

במקרה זה לאורך כל הדרכ טען המשיב כי הגיע בקשה לקבלת היתר, فعل לקים את התנאים לקבלתו, אף קיבל אותו, מבלי שנותר ברשותו העתק ולכך אתייחס בהמשך. לצורך הוכחת טענותיו הפנה המשיב למסמכים שונים, חלקם נתגלו לו מעין בתיק הבניין ולא מחומר החקירה שהומצא לו, לטענותו.

אדגש כי אין מחלוקת כי המשיב הגיע בקשה להיתר (ראו למשל נ/6, נ/9, נ/10 ו-נ/11).

מעין בהכרעת הדיון, ניתן לראות כי מכתב מהנדס הוועדה המקומית מיום 6.12.1989, (נ/11), המאשר הגשת בקשה להיתר בניה להקמת חמהה על ידי הנאשם, הוא המסמן "הקרוב" ביותר מבחינת השלבים למסמך היתר בנייה, במידה והיה כזה. את המכתב נ/11 ניתן לראות כהודעה מטעם המערערת, על כוונה להנפיק היתר בכפוף קיום תנאים מסוימים או בלשון הוועדה "הוחלט לאשר את הבקשה בתנאי שה המבקש יקבל את המלצה הוועדה החקלאית שע"י העירייה...".

ולכן הודיעתי לצדים בפתח הדיון כי מן הרואוי לבחון האם הצענו ראות להוכחת קיום התנאים שקבעה המערערת בנ/11. מאחר ותיק המוצגים של בית משפט קמא לא עמד בפני הדיון, ולמשיב לא היו במועד הדיון את כל המסמכים הרלבנטיים, איפשרתי למשיב להשלים טיעונו בנושא זה ואכן לאחר הדיון הוגשה הודעה מטעם המשיב אליה צורף העתקו של מסמך (נ/18) ובעקבותיה נמסרה תגובה המערערת.

במכתב נ/11, קבעה הוועדה המקומית כי על מנת לקבל היתר על המשיב לקבל את המלצה הוועדה החקלאית, לבצע שינויים מסוימים בבקשתו, כך למשל נקבע בנ/11 כי "על עורך הבקשה לבדוק ולציין על גבי המפרט את מיקום הסככה לייצור מצבות", ובעת בჩינת השאלה האם הוכח מעבר לספק סביר, העדרו של היתר בנייה, ניתן לבחון למשל האם לאחר המלצה הוועדה המקומית, בקשה מתוקנת ובها קווים תנאי זה.

לאחר הדיון הועבר לעיוני תיק המוצגים של בית משפט השלום, ממנו עולה כי בבית משפט קמא הוגש תרשימים מICIAL ממועד יוני 1990 (נ/18). עיון בו מראה כי אכן קיים לכארה התנאי בעניין ציון מיקום הסככה לייצור מצבות, ואין מחלוקת כי תרשימים זה נמצא בתיק הבניין של הוועדה, משמע לאחר הودעת הוועדה המקומית (נ/11) כי אושר מתן היתר בנייה לחממות, בכפוף לקיים תנאים, קויים למשל אחד מהתנאים או היה ניסיין לקיימו.

התנגדות המערערת בפניי לאפשר למשיב להסתמך על המסמך נ/18, בהמשך להתנגדותה בפניי בית משפט קמא, אינה ראויה בענייני. המערערת אישרה בפניי בית משפט קמא, כי המסמך נ/18 נמצא בתיק הבניין, במקרה זה היא הייתה חייבת להציגו מיוזמתה לבית משפט קמא וכਮובן להמציא העתקו למשיב.

אני קובל עמדה באשר למחלוקת שבין הצדדים, כפי שעלה מהודעת המשיב ותגובה המערערת לאחר הדיון באשר ל"הסתרת" המסמן מעין המשיב.

תנאי נוסף שעולה מתיק המוצגים, הוא התניית קבלת היתר, בקבלת המלצה הוועדה החקלאית. מעין בתיק המוצגים עולה כי הוגש תצהיר מטעמו של שלום אושרי, מזכיר הוועדה החקלאית, (נ/17), באותו מועד, אשר על

פי זכרונו הוועדה החקלאית הتبקשה להביע עמדתה בקשר לבקשתה לחייב והיא המליצה לאשרה וראו לעניין זה את קביעת בית משפט كما בסעיף 15 להכרעת הדין:

"שלום אושרי שמש כמצחיר הוועדה החקלאית שליד עיריית חדרה משנת 1979 ובמשך 21 שנים. העד הגיע תצהיר (נ/17) לפיו הוא מכיר את המקרקעין ואת המבנים המצויים בהם. כן הצהיר, כי הוא מכיר את הנאשם וזכה שהלה ביקש לבנות במקרקעין אורווה וחממות לפני כ-20 שנים. הוועדה המליצה לאשר את הבקשתה, כפי שנagara ביחס לכל הבקשות שהגיש הנאשם בנוגע לחלוקת שבבעלותו. העד הבahir, כי אין ידע אם בעקבות המליצה קיבל הנאשם יותר".

אין מחלוקת כי המשיב לא הציג היתר בניה, אך לאור הסדרה הארוכה של הפעולות שביצע ומכלול הנתונים כולם כפי שעלו מהמסמכים שהציג הנאשם, ובהתחשב בזמן הרוב שהלך מאז - כ-25 שנה, ניתן לקבוע כי מתעורר ספק באשר לאי-קיומו של היתר הבניה כקביעת בית משפט كما.

לסימן אצין, כי המערערת בערעורה שבזה ומדגישה כי לו היה היתר בניה כתענת המשיב, היו לו שלושה מקורות אפשריים להשגת העתק ממנו כדי לתמוך בטעنته: מ秘书长 טיכמן, מנהל העבודה שעבד בעבר המשיב באותה תקופה, מכנס הנכסים ומשלום אושרי.

שלום אושרי הובא כד הגנה כאמור לעיל והuid על פי זכרונו כאמור כי המשיב, עבר את "מחסום" המלצת הוועדה החקלאית, לגבי שני המקורות האחרים הסביר המשיב בדיון בפניי כי כונס הנכסים נפטר לפני שנים אחדות (בפני בית משפט כמו העד המשיב כי לא פגש בconeס הנכסים מזה עשר שנים) וטיכמן נמצא מעל עשר שנים בחו"ל ולא סביר כי הוא ירד מהארץ ביחיד עם העתק מה היתר הבניה, הסביר המקובל עלי' ומחזק את קביעתי כי דין הערעור להידחות.

בטרם סיום- באשר לטענה כי גם אם היה למשיב היתר, הוא היה היתר בלתי חוקי, גם בנושא זה אין הצדקה להטעurb בקביעתו של בית משפט כמו, שהתרשם מהעדויות והמסמכים כי "נותר ספק סביר שמא בשנים עברו הבינו גופי התכוון באופן שונה את התכניות החלות על המקרקעין".

סיכום

ולאור כל האמור לעיל אני דוחה את הערעור.

המציאות תשלח את פסק הדין לצדים.

ניתן היום, ה' ניסן תשע"ה, 25 ממרץ 2015, בהעדר הצדדים.